

1234567

”ושב ורפא לו”

אוצר החכמה

הריפוי הפנימי של התשובה שאינו מורגש כלפי חוץ

ישנה אימרה שחודש ”מר חשוך” הוא מלשון ”מרחשין שפוותיה” - השפתיים מרחשות וממלמלות, כלומר שיש בחודש הזה עדיין את הכח של הימים הנוראים.

את מהלך העבודה המוטלת עלינו בימים אלו שלאחר הימים הנוראים וימי סוכות ושמע”צ, נראה לבאר בדרך משל: אדם שהולך לרופא כי יש לו פצעים, הרופא יורד לעומק הענין ומגלה שהסיבה לכך היא - זיהום בדם בתוך הגוף, הרופא מגיע אל מקור הזיהום ומנקה את הדם, כעת האדם הזה בריא לחלוטין, כל סיבת המחלה כבר איננה. ואף שכלפי חוץ הפצעים נראים אותו דבר, אך האמת היא שהוא בריא. לוקח קצת זמן עד שהפצעים החיצוניים מתרפאים אך בפנימיותו הוא בריא לחלוטין.

והנה אדם זה כשמביט על פצעיו אינו מאמין שהוא בריא שהרי כולו עדיין מלא פצעים, ומשום כך הוא לא שם לב לאזהרותיו של הרופא שיזהר ממאכלים מסויימים כדי שמחלתו לא תחזור, כי הרי לדידו הוא עדיין חולה ומה כבר יש לו להפסיד, כך הוא ממשיך לאכול את המאכלים המזיקים ומחלתו חוזרת אליו.

לאחר יום הכיפורים נפשו של האדם בריאה

הדברים הללו הם כמשל למהלך החיים שלנו. הנקודה המרכזית של מה שגרם לחורבן שלנו התרפאה לגמרי ביום הכיפורים, הרי האדם עשה תשובה. אח”כ בחג הסוכות לקחנו את הלולב ונצחנו את היצר הרע. הפיסגה היא בשמחת תורה - דביקות! היהודי רוקד עם ספר התורה! כך האדם צריך להאמין שהוא באמת יצא בריא לחלוטין מהימים הנוראים, ואף שלמעשה בחיצוניות הוא עדיין לא מרגיש שום שינוי, כי הרי ידוע שלוקח

זמן עד שהרפואה מגיעה אל הפצעים החיצוניים. על ידי שהאדם מאמין שהוא בריא, הוא ישתדל לא לחזור אל סיבת המחלה - לא לחזור אל העבירות.

אך מה שעלול לקרות הוא - האדם לא מרגיש בשינוי מבחינה חיצונית, אע"פ שבפנימיות הוא כבר בריא, היצר הרע רואה שהוא הולך להפסיד ומשכנע את האדם לחזור לסורו, הוא מצליח לשבור את רוחו של האדם, הוא אומר לו: "הרי בין כה וכה אתה עדיין חולה, הרי בחיצוניותך לא השתנה כלום, אז א"כ מה יש לך להפסיד? מה יקרה אם תאכל את הדברים האסורים - אם תעשה קצת עבירות?" על ידי כך הוא מושך את האדם חזרה אל המחלה, ע"י כך האדם מפסיד את כל הזיכוכ שהוא השיג בימים הנוראים.

ויש בזה עוד נקודה, מדוע קורה שהאדם חוזר לסורו לאחר הימים הנוראים. שמכיוון שמבחינת המציאות החיצונית שלו עדיין לא השתנה שום דבר, הוא נמשך ממילא אל המציאות החיצונית שלו - אל החטא. וכמו אחד שיתפוס בע"ח וירחץ אותו היטב, הרי מיד לאחר שישחרר אותו ילך הבע"ח שוב ויתפלש בבוץ - נכון שכעת הוא נקי אך המציאות שלו היא לכלוך, לכלוך הולך אל לכלוך.

זו גם הסיבה שכאשר מגיע ראש חודש חשון אנו מרגישים ריקנות גדולה, כי הרי במציאות החיצונית של האדם עדיין לא השתנה כלום אע"פ שהפנימיות שלו עברה זיכוכ גדול.

הפנימיות שישנה בשבת קודש - אינה מורגשת כלפי חוץ

יסוד זה - שישנו מצב שהפנימיות של האדם השתנתה אע"פ שהחיצונית שלו נשארה כפי שהיתה - הוא יסוד בהרבה פרשיות בתורה. אחת הדוגמאות הבולטות היא שבת קודש, כלפי חוץ האדם נשאר בשבת אותו הדבר; אותו הפה ואותם האוזניים, הוא אוכל בשבת כמו שבמשך השבוע הוא אוכל, אך בפנימיות חל כאן שינוי עצום. הגמרא אומרת (שבת קיט ע"ב): "שני מלאכי השרת מלווין לו לאדם בערב שבת מבית הכנסת

לביתו”, האדם חוזר מבית הכנסת בליל שבת עם ליווי של שני מלאכים, כתוב בספרים הק’ שמלאכי השרת שמים את ידיהם על ראשו ומברכים אותו. שבת מלבן עוונותיהם של ישראל, בשבת אין קרבן חטאת, בשבת אין כל זכר לחטא. האכילה והשתיה בשבת הם כולם מצוה, זו לא אותה אכילה כמו בחול. התורה שאנו לומדים בשבת היא תורה אחרת לגמרי. שבת היא הפיסגה של הימים הקדושים. אנו ממשיכים את החיים כרגיל לאחר השבת, כי אנו רואים רק את החיצוניות, והרי החיצוניות לא השתנתה - הרי זה אותו אדם ואותו אוכל, אך אם היינו מסתכלים אל הפנימיות, היינו מבינים שחל כאן שינוי עצום.

בדרך משל, האדם בשבת מקבל צ’ק - צ’ק מלא בקדושה וטהרה, אלא שכידוע צ’ק צריכים לפדות, אם לא פודים צ’ק הוא לא שווה שום דבר. אדם שמבין - פודה את הצ’ק הזה - גם לחיצוניות, גם למעשים ולחיי היום יום, אדם משכיל משתמש באור הפנימי גם למעשים החיצוניים שלו. ה”ה לגבי הימים הנוראים, ימי הסוכות ושמע”צ - קבלנו צ’ק מלא בימים אלו, אך עלינו למהר לפדות את הצ’ק הזה, עוד חודש כבר יהיה קצת מאוחר. וה’ יעזרנו שנצליח לשמור על מה שקנינו בימים הנוראים.